

Szoba 80 lépcsőfokkal a Duna-szint felett

(kissé misztikus kalandozás a távozni készülő trombitám körül)

Ez történetesen az én szobám, 6 x 4,8 méteres. Kezdetben csak 3,2 x 4,8 méteres volt, de egy idő után előnyére változott. Erről később, esetleg többit... Ezt a szobát keletkezése óta, – 42 éve immár – birtoklom és azóta bizony tele lett, megtelt hangokkal. Pontosabban trombitahangokkal, melyeket én termeltem ki magamból, bele a szoba minden zugába. Napi rendszerességgel tettem ezt évszaktól és napszaktól függetlenül. Mindenféle hangokat. Régen keletkezett jól ismerteket, melyeket sokszor, sok helyen eljátszottak, megtapsoltak már és vadonatúj, teljesen ismeretlen hangokat is.

Mikor elkezdi az ember foglalkozni a hangszerével, akkor végül is azt tanítják – arra megy ki a játék –, hogy a hangszerére írt remekműveket megismerje, megtanulja, majd minél szebben és hibátlanul eljátssza. Ez teljesen természetes. Nagy kedvvel foglalkoztam én is a trombitára írt (igencsak szűk) repertoárral, de örömet leltem az e korban született más hangszerre írt remekművek átírásával és előadásával is. Hosszú időn át ez volt a fő feladatom. Egy idő után azonban elindult egy változási folyamat. Én nem sűrítettem, mert lett volna még dolgom a régi hangokkal éppen elég, de kerestek és megtaláltak – eltaláltak – a változás új hangjai. Vadonatúj hangok érkeztek, melyeket még soha senki nem játszott, nem hallott. Valójában még az sem, aki megálmodta őket. Kifejezetten nekem címezték és rám várt a feladat, hogy az álmat valósággá, hallhatóvá tegyem. Azt nem mondhatom, hogy teljesen felkészületlen voltam a feladatra, de mégis igen váratlanul ért az új kihívás. Egytől egyig különleges feladatok voltak, melyek mindegyike másképp volt különleges. Ám ez nem volt ijesztő, inkább örömeimre szolgált, mert nem a többletmunkát, a nehézséget láttam bennük. Élveztem, hogy ez nem csak egyszerű reprodukálás, hanem egyfajta segítség, szolgálat, melynek igazi célja, hogy az új hangok új hangzássá, egy új zenei világgá álljanak össze. Ennek érdekében új megszólalási módokat – módokat – kellett találnom, amit a rám bízók kimondva kimondatlanul már eleve föltételeztek, elvártak tőlem. Az effajta dologgal együtt járó óriási felelősség – a *felmutatás* – a bemutatás megjósolhatatlan fogadtatása fel sem merült bennem – szerencsére.

A frissen veteményezett hangcsírákat igen nagy türelemmel kellett gondoznom, hogy aztán – reményem szerint – látványos veteményessé váljanak. Ezen munkálatok közben azonban igen sok beteg, félresikerült hanggal is megterheltem szobám tűrő – befogadó képességét. De hát ez a normális ügymenete az ilyen természetű megbízásoknak.

Mikor úgy gondoltam – félszeg optimizmussal –, hogy elkészültem végre a rám testált feladatokkal, akkor jött el az ideje annak, hogy az összefésült, megérlelt, fogyasztásra érett hangokat szabadjára engedjem, lehetőséget adva, hogy tágasabb, fontos helyeken megszólalhassanak. Hiszen ez volt a célja az egész eddigi folyamatnak. Hogy belőlük is amolyan sokat, sok helyen játszott hangok válhassanak, mint amelyenekről az előbbieken említést tettem. Egy-egy ilyen alkalom sikere átmeneti megnyugvást és hitet adott a következő még ismeretlen próbálkozásokhoz.

Most így állok itt a jelenben. Eljátszottam a régi szép hangokat, befogadtam, és a rendeltetési helyükre szállítottam az új, másképpen szép hangokat, melyek 10 versenyműben és számtalan kisebb-nagyobb szóló és kamara jellegű darabban öltöttek formát. Ezek emberpróbáló, idő és erőigényes szép, de fárasztó feladatok voltak.

Nos, az idő eltelt, az erő fogyott, a szobám megtelt hangokkal.

Már nincs meg bennem a várakozás izgalma, és nem feltétlenül vágyom az új feladatokra. Ha jön is egy-egy, már ahhoz is erőt kell vennem magamon, hogy nekikezdek. És ha nekikezdek, akkor meg nem jönnek a jó megoldások, az ötletek. Lehet, hogy ez így természetes, így van rendjén. Mert a trombitálás nem csak játék, de küzdelem, sport is. Sok minden mellett egészen különleges, nehezen fejleszthető izmok is kellene hozzá, meg tüdő a terhelhető, szívós fajtából. És edzések. Sok-sok – néha feleslegesen – lefutott kör. De a sportok sem egyformák. Van, amelyik kevésbé fogyasztja az energiát, sokáig úzhető. Az én szakágam nem ezek közé tartozik. Ha sorra veszem az eltelt időt és az elvégzett feladatokat, úgy hiszem már így is, most is tágitottam a megszokott határokon. Ehhez hozzásegített, hogy még időben váltottam sprintből hosszútávfutásra. A gyaloglás viszont már nem szerepel a terveim között. Ez a helyzet. Be kell látnom, hogy – ismerjük a mondást – *mindennek van határa*. Hát akkor tessék – legyen itt és most a határ.

Ettől kezdve azon kell majd igyekezniem – érzem, nagyon nem lesz könnyű –, hogy ne szaporítsam tovább a hangokat. Könnyű – nem könnyű –, akárhogy is vesszük, ez mégis csak egy kényelmes állapot.

Felöltözve fekszem az ágyamon. Olvasok, de el-elalszom. Van, hogy mondat közben. Ez már-már kétségbeejtő. Felébredve, anélkül hogy megmozdulnék, a *plafont* bámulom.

Széles lambériákból van összerakva. Lehet, hogy ez nem is lambéria, hanem hajópadló? Lehet, sőt valószínű, de én plafonnak használom. Így még most is olyan, mintha új lenne. Elég sok benne a göcsört, de így is nagyon örültünk, mikor végre hozzájuthattunk – annak idején az őskorban –, mert legalább nem deformálódott a nedvességtől. És most, hogy tüzetesen vizslatom, rájövök, hogy nagyon is jól mutatnak benne a göcsörtök. Sötét csillagok a sárga égbolton. Jól ismerem őket. Én lakkoztam le negyven évvel ezelőtt. Ezzel nem magamat akarom fényezni, ez a „Sirály” csónaklakk elévülhetetlen érdeme.

Egy kósza kérdés villan át az agyamon. Vajon ez a csillogó bordás sötétcsillagos felület a hangokra milyen hatással lehetett?

Tovább nézelődöm. Van időm. A könyvem untat, elálmosít, de ez a nézelődés viszont élénkít, gondolatokat és további kérdéseket gerjeszt. Lejjebb csúszik a tekintetem a falakra. Szinte kívülállóként nézek körbe a mindenféle dolgokra, melyek között élek évtizedek óta. Ahogy most külön-külön sorra veszem őket, majd minden tárgyról eszembe jut egy-egy történet, de legalábbis mindegyikről lenne mit mondanom. És most ismét, már komolyabban felvetődik bennem a kérdés, hogy a *dolgok* összességének, a hangulatának köze lehetett-e vajon az életre kelt hangokhoz, melyek most is itt léteznek immár láthatatlanul és mindenki más számára hallhatatlanul a szobámban.

Diána lányom mesélte egyszer, hogy volt egy nem túlságosan vidám természetű, de szeretetre méltó, nagy tehetségű festőművész tanára, akinek fő témája a saját műterme. Ez jut most eszembe, miközben végigpásztázom a szobám összes zugát, és kedvem lenne valami hasonlóra. Valamiképpen megörökíteni az én – nem hirtelen felindulásból –, de mégiscsak immár félig elhagyott szobámat, a volt műtermemet. Félig elhagyottat írok, mert én ugyan még egészen itt vagyok, de a *kottapult*, amire most tekintek, az már nem napi használati tárgy. Nincs is rajta kotta. Most már csak egy szép valami, amire mindentől függetlenül jól esik ránézni. Első tanáromtól, Galambos János bácsitól kaptam. Okát nem tudom pontosan hogy miért, de egy mondatára nagyon emlékszem – „jól figyelj, te mellettem fogsz ülni a Rádiózenekarban”. Utóbb kiderült, hogy ezt több növendékének is kilátásba helyezte, de ilyen gyönyörű kottaállványa csak egy volt. És az is igaz, hogy a Rádiózenekarba csak én kerültem be mellé.

De visszatérve szépséges kottapultomhoz... Diána – nagy örömmel – a Thonet gyártmánykatalógusban megtalálta a fényképét. Lyug-

gatott díszítésének fő motívuma egy „lyra”, mely ebben a pillanatban rendkívül látványos. Azzá teszi a szinte vízszintesen besütő alkonyati napsugár, mely kihangsúlyozza és falra vetíti a kottapult lyuggatott díszítését. – Ezt most gyorsan le is fotózom.

Folytatva a nézelődést a fürdőszobám ajtajára esik a tekintetem. Bartl Dzsozef barátom alkotta *szitanyomat* borítja. Szabad falfelület hiánya számúzte a szokatlan helyre, de *láthatóan* jól érzi magát. Arany, fekete kék és vörös, kemény színekből áll össze. Öt szív négy négyzetben. 1981-ben érdemeltem ki – zenészbarátaimmal együtt –, amikor a Múcsarnokban megrendezett fél-életmű kiállítását nyitottuk meg a Modern Rézfúvós Együttessel. Én a számozott 16 nyomatból az ötödiket kaptam meg. Ez a szitanyomatos ajtó 39 éve mozgásban van és nagyon jól bírja a strapát. Soha még csak meg sem nyikordult. Talán nem véletlen, hiszen öt szép szíve segíti mozgását.

Az írásom elején jegyeztem meg szobám csodás növekedése okán, hogy „erről később esetleg többet...” Megpillantom a szobám közepén lógó *függönnyt*, és tudom, hogy most jött el az a bizonyos „később”.

Fekete-szürke függőleges irányban csíkos. Nem feltűnő, ez a legfőbb erénye. Mikor feleségemmel némi civódásos huzavona után végre kiválasztottuk, nem gondoltam volna, hogy függönylete végéig egy selemzsinórral szorosán összefogva szinte láthatatlanul fog meghúzódní a szekrény mellett. Pedig így történt.

De mi köze ennek a csodás szoba-megnagyobbodáshoz?

A végével kezdem. A függönnyt azért vettük, hogy a lebontott válaszfalat pótolja, ha valami miatt erre szükség lenne. Nem lett. Tehát az én nyolcvan lépcsőfokkal a Kis-Duna szintje felett lévő szobám eredetileg két szoba volt.

Meg kell mondjam, hogy a szobaegyesítés ötletének a „hangokhoz” direktan nem volt köze. Annál inkább volt köze a nosztalgikus emlékemnek, mely a ház félkész állapotát idézte. Mikor még nem voltak válaszfalak, ablakok, de volt a háborítatlan, végtelennek tűnő panoráma páratlan nyugalma. És mindez itt, Pest déli elhanyagolt sarkában, kétszáz méterre a dübörgő főúttól. De idővel – feleségem tervei szerint – elkészült a ház, és ez az imént felidézett idillikus állapotot jelentősen megváltoztatta. Beépültek a válaszfalak – egy kész ház már csak ilyen –, és az ablakokba bekerültek tájhamisító üvegtáblák (...*de a Duna maradt...*)

Húsz év belenyugvás után kerített hatalmába a nosztalgikus emlék. Erős akarat kezdett dolgozni bennem, hogy az eredeti állapotot visszaállítsam. Ez részben sikerült is. A fal könnyen leomlott. (Kisebb volt, mint a berlini.) Be kellett látnom viszont, hogy a beüvegezetlen ablak Magyarország nedves-kontinentális éghajlata miatt sok kellemetlenséggel járt volna. Áthidaló megoldásként viszont adódott már a lehetőség, hogy a régi, torzító ablakokat a már beszerezhető új típusra cseréljem. Hőálló, zajsűrű, betörésgátló, és ami a lényeg, ha átnézek rajta, nem tévesztem össze a kárókatonát a vízi csirkével. Hat méter széleségű, plafontól a padlóig érő üvegajtó-ablak konstrukció segíti immár a kilátásomat. A tágasabb belső pedig nagyobb teret, szebb hangzást adott a kibocsátott hangoknak. Ezen a ponton érzem a szerencsés találkozást nosztalgikus emlékem és a már elvégzett feladatom között.

A *lófej*, amely most a szemem sarkába akadt, egy tekintélyesnek mondható, igen súlyos tárgy. De a történet, amely hozzá tartozik sem habkönnyű. Ha csak arra gondolok, hogy 1997-ben vagyunk Bejrutban az éppen aktuális háború után, már talán érthető is, hogy az imént mire céloztam. Maros Évával vélhetően egy közhangulatot, nemzeti érzést javító koncertre szólt a meghívásunk. (A libanoni himnusz trombita-hárfán!)

Már az indulás, a légi utazás (hárfával a fedélzeten!) körülményei is egy igen hektikus, izgalmas történet volt, de ezen most nagyvonalúan átrepülünk „lófej” irányba.

Egy szisztematikusan szétlőtt, háborús környezetben lévő, frissen rendbe hozott 10 emeletes luxusszállodában lettünk elhelyezve, melyben rajtunk kívül nem lakott senki. Egy dologra hívták fel a figyelmünket, hogy a csapvíz ivásra nem alkalmas. Ehhez is lenne mit hozzáfűznöm, ám most a lófejet mesélem. Bevezetésként el kell mondjam, hogy gyengém közé tartoznak a szép és érdekes üvegtárgyak. Márpedig az a lófej, mely az első városi sétánkon egy üzlet kirakatából rám nyitott, üvegből volt. Szép és érdekes. Másnap már meg is látogattam. Nem lepődtem meg, hogy igen drága. Szép, meg érdekes, hát akkor persze hogy drága. Háborús időkben különben is felmegy az üveg ára. Egy hétig voltunk Bejrútban és ettől kezdve naponta érdeklődtem, hátha elkezd csökkenni az üveg árfolyama. De nem. Később már az eladó érzelmeire is próbáltam hatni. Megemlítettem, hogy komoly vevő vagyok, de zenész és magyar. Kitárulkozásom azonban nem igazán hatotta meg az eladót. Az utolsó nap, mikor belém nyílt, hogy egy libanoni üveg lófej nélkül sivárabb lenne a hátralévő életem, rászántam magam – bármi áron – a vásárlásra. Az üzletben magamhoz kérttem a lófejet, hogy felmérjem a súlyát. Ekkor derült ki, hogy a lovam sörénye – legfőbb ékessége –, mely huszonkét sormintászerű látványos üveg-cupfliból áll, nem makulátlan. Alulról az ötödiknek a hegye letört és nem illeszkedett precízen a sormintába. Fanyalogtam egy sort és rövid úton megállapodtunk az általam elképzelt árban. Azóta itt áll az ablak előtt a törött cupflijával. Nézegetem, és azon tűnődöm, hogy milyen boldogságot tud okozni egy kis tökéletlenség, még ha csak egy törött sörény-cupfliról van is szó.

Mikor nézelődésem során az oldalsó polcra terelődött a figyelmem, rögtön tudtam, mivel fogom folytatni tudósításomat. Ezen a polcon több minden látható. Érmek, kisplasztikák, értékesnek mondható nívós tárgyak. Ezek közé került – nem előkelő idegenként – egy tükrös, lyuggatott-varrott díszítésű, őzbarna-tojáshej színekombinációval készült *cipő – talp nélkül*.

Apám hagyatéka. Sok minden bevillant emlékezetembe. Talán túlságosan is sok. Igyekezni kell majd visszafogni magam.

Kaptafára van felfeszítve száz pici szöggel. Márton bátyám a hiányzó sarkat pótolandó installációt készített, és így már jobban érzi magát a dísz tárgyak között. Nekem olyan, mint egy kipreparált, fészken ülő madár. Márton eredetileg a cipésmesterséget tanulta ki, csak aztán lett igazgató a Csepel Autógyárban. Nem az akkortájt szokásos módon, hanem miután a megfelelő iskolákat mind elvégezte – a tehetsége által. No itt kell az önkontroll, hogy az ő történetét ne részletezzem. Annyit azért elmondanék, hogy igazgatóként is szerette, tovább úzte eredeti szakmáját. Részben ő oldotta meg az igényesebb családtagok cipőgondjait. Ezek után nem meglepő, hogy mikor megtalálta a kényes ízléssel kigondolt és megvalósított, de mégiscsak félkész állapotban lévő cipőt, tükörfényesre suvickolta és elkészítette a hozzá illő „cipőfészket”.

Hogy miért maradt talpatlan? A napokban került elő egy elismerő diploma, mely bizonyítja – amit eddig is gondoltam –, hogy egy szakkiállításra készült. Mivel az egyik felét, a jobblábast születésnap ajándékként megkaptam és kiállítottam a többi műtárgy közé, sorsa végérvényesen beteljesült.

Apám cipőkellék kereskedő és cipőfelsőrész készítő mester volt. Anyám – Drága Mutter – mint tanult tűzőnő segítette a munkáját, miközben nevelte négy fiúgyermekét, gondozta a kertet, etette a tyúkokat, disznókat és a háztartást is vezette. Még leírni is sok(k).

A műhely és egyben üzlethelyiség a főutcán volt és úgy működött, mint egy agora. A cipőjavításra betérők leültek, vendégekké váltak. Beszélgettek politikáról, Soroksárról. Apám ebben is, abban is jól kiismerte magát. Ezekért a „megvárós” munkákért a pénz többnyire nem is került szóba.

Ebbe az üzletbe tért be Galambos János bácsi – a kor kiemelkedő trombitaművésze – cipőt javíttatni. Beszélgetés közben rám terelődött a szó. A továbbtanulási nehézségeimről. Mert ugyan nagyon jól haladtam a harmonikatanulással, tehetségem és kedvem is lett volna hozzá, (Suppé: Könnyűlovassági nyitány kívülről!), de középiskolai szinten ezt a hangszeret nem tanították. Ekkor szólalt meg János bácsi, és egy kész, lehengerlő tervvel állt elő. Mivel a megfelelő zenei előképzettségem megvan, ő a hátra lévő egy év alatt úgy elindít a trombitás pályán, hogy nem lesz gondom a továbbiakban. Még hozzáfűzte, hogy szerencsés helyzetben leszek, mert ez a két hangszer, a harmonika meg a trombita nagyon jól kiegészítik egymást. Különösen, ha lakodalmakon fogok játszani. Ha az egyik hangszeren elfáradok, akkor válthatok a másikra. Apám hamar ráállt a kecsegtető jövőt előrevetítő ajánlatra.

A terv tulajdonképpen nagy részben megvalósult, csak a lakodalmi jóslat nem. Egész fiatal voltam, mikor tettem egy ilyen irányú kísérletet, de még éjjél előtt (a rántott húst köret nélkül kínálták!) – rosszul lettem és az ünneplő család szállított haza biciklin. Ettől a fél éjszakai kalandtól eltekintve, mely az egyetlen és utolsó kísérletem volt, minden úgy sikerült, ahogy elterveztük. (Ezzel a „kottapultos” részben már eldicsekedtem.)

Most a végén be kell látnom – ha próbálkoztam is visszafogni magam –, mégis egy kissé bő lére eresztve adtam elő ezt az apa-cipős történetemet. Ám, ha valaki fejvesztés terhe mellett fölszólítana, hogy egy rövid mondatban mondjam el a lényegét, az így nézne ki.

1957-ben János bácsinak elszakadt a cipője, ezért én trombitásként éltem le az életemet.

A *fotó* amelyről most szólni szeretnék, az ágyam fölött látható, illetőleg... hát most bajban vagyok.

Szóval ott van (volt?) az ágyam fölött. Egy boldog csonka családot ábrázol, komplett pizsamás szerelésben. Valószínűsitem, hogy vasárnap reggeli orvtámadást rögzít. Én fekszem az ágyamban álmos szemekkel, kócosan. Diána a hasamon trónol diadalmasan, Márk a lábam szárán ül és huncutul mosolyog. A család hiányzó tagja éppen fényképez. Márk 3 éves lehet, tehát úgy 40 éve készülhetett a kép. Nagyon szerettem. Olyan igazi békés, nem szokványos pillanatkép volt. De miért a múlt idő? Hát azért, mert amiket itt most precízen leírtam, az már csak az emlékezetemben él. Ám ott erősen.

Most, amikor írok róla, már csak homályos foltokat látok. Kifakult, pedig üveg alatt van. Ez a fakulási folyamat úgy 20 éve kezdődhetett el. Mikor észrevettem – okát nem tudom, hogy miért –, úgy döntöttem, hogy addig akarok – fogok – élni, amíg a kép tejfehérré nem fakul. Szerencsés vagyok, mert erről még nincs szó. Márk frufruja és az én szakállam még kivehető. De Diána szőkeségét már csak odaképzelem. Mindent egybevetve úgy gondolom, két-három olimpiányi idő még benne – bennem lehet. Mindenesetre addig is igyekszem óvni a napfénytől. Ez *létkérdés* számomra.

Ígérem, hogy nem veszem sorra a szobámban lévő összes családi fotót, de egy még ma is jól látható *fotó-triptichon*-ról feltétlen szólnom kell.

Három fotó az ágy feletti polcon, egymás mellett. Középen az eljegyzési – 1968. Egy érett, boldog nő, mellette egy fanyar mosolyú, csupasz állú félszeg kamasz. Ő és én. Ülnek. Az ólomüveg keretes képhez támasztva egy Borsos Miklós plakett. Egy hagyományos emberpárt ábrázol. Férfi és nő egymásra találása. A kép két oldalán egy-egy fotó üveg alatt, keret nélkül. Portrék 1973-ból. A bal oldalt én fotóztam. Egy feltűnően csinos, diszkrét mosolyú megfiatalodott asszony – félprofilból. A jobb oldalon – Ő fotózta – egy torzonborz szakállú, elgondolkodó tekintetű – óvatosan fogalmazok – érett férfi, profilból.

Rendben van ez így.

Ismét észreveszek valamit, amiről – érzem – lesz mit mondanom. Egy méretes márvány-fém összetételű tárgy uralkodik a polcrendszerem központi helyén. Autóversenyzők, teniszezők, kutyák szoktak kapni ilyesmiket, ha gyorsabbak, ügyesebbek, szebbek a többiekénél. Nem túl elegáns ez a tárgy, de figyelemre méltó. Most történetesen én figyelem. Kb. 50-60 cm magas lehet, 5-6 kg és 7,5 dl befogadó képességű. Ez utóbbit onnan tudom pontosan, mert 1979. szeptember 28-án pénteken este kalibráltam az olaszországi Anconában. Ez így elég talányos tudom, de mindjárt folytatom.

Ezt a *kupát*, mert hát arról van szó, az említett kikötővárosban megrendezett nemzetközi kamarazenei verseny kiemelt győzteseként a Modern Rézfúvós Együttes kapta meg. Ebbéli örömmünkben került sor a kalibrálásra. Az együttes vezetőjeként én vettem át a kupát, és a virág helyett kapott üveg pezsgőt mértem bele. Csordultig lett, de belefért. Ezután mindenféle etiketre fittyet hányva, szájról szájra adva kiürítettük. Ennyi modortalanságot egy sima első győzelem is indokolhatott volna, de mivel egyben utolsó is volt – amiben még verseny előtt megállapodtunk –, még inkább... A folytatásban kiderül, hogy mi történt, mikor magamat kalibráltam.

E győzelem hozományaként – a zsűriben ítélkezett egy olasz koncertszervező karmester is – az elkövetkező öt év összes nyarát, de legalább 2-3 hetét dél Olaszország legkülönbözőbb szögleteiben koncerteztük végig. Parkokban, kastélyokban, templomokban, mindenütt. Egy esetben Callignanóban játszottunk. A publikum a varázslatos hegyi falu lakossága volt, akik a magukkal hozott mindenfélén foglaltak helyet. A szabadtéri koncertet egy utcabál szerű utánoszthatatlan hangulatú multság követte, melyen a helyi szőlősgazdák is megjelentek. Boraikat kínálva sorra rángattak be minket – „sztárvendégeket” – alkalmi söntéseikbe. Ezenközben kiderült, hogy igazi jó bort csak ott kapunk, ahol éppen vagyunk. Ahol előtte voltunk, és ahová még ezután megyünk, ott csak lőrét adnak. Mi meg engedelmesen bólogattunk, és mindenütt élveztük a finomabbnál finomabb borokat. Egy soron következő kóstolásnál a világos színű koncertnadrágomat is megkínálták. Mohón be is itta. Hogy lőre volt, vagy nem volt lőre, az nem derült ki, de mindenesetre egészen belepirult. Elég szerencsétlenül állhattam ott „egy magas szőke férfi felemás nadrágban”, de rögtön megjelent segítőkészen egy nálam két fejjel kisebb, testes asszonyosság és ellentmondást nem tűrően berángatott egy közeli helyiségbe. Testbeszéddel jelezte, hogy húzzam le a gatyámat. Közben ő egy lavórt tele öntött fehér bor-

ral és beáztatta a nadrágom színes felét. Nem telt el három perc és – láss csodát! – a nadrágom „megvilágosodott”. Én pedig mehettem tovább az utamon, de már abban a tudatban, hogy fehér nadrághoz fehérbor dukál, de ha másképpen alakulna, legyen kéznél egy lavór fehérbor.

Az íróasztalom fölé tekintek. Két, méretes *kampót* látok ott. Biciklitartó kampónak árulták őket. Bár biciklim nem volt, de – egyszer élünk – vettem mindjárt kettőt. De nem azért, hogy ha lesz biciklim, majd jól felakasszam rá, eláll az a sarokban szépen. Egyszerűen azt gondoltam, hogy egy komoly háztartás nem lehet meg kampók nélkül. Es valóban, érkezett az idejük. Az íróasztalom fölött a Dunára néző ablak előtt találták meg a helyüket. Puha polifón csövet húztam rájuk, hogy kényelmesen érezzék magukat a hangszereim és két-két facsavarral rögzítettem a máig szépen csillogó hajóplafonomra. Azóta ott parkolnak az éppen használaton kívüli trombitáim.

Úgy lógnak ott, mint spájzban a páros kolbász. Naplementekor pedig pompás fotótémát adnak a korpuszok szép ívű, jellegzetes meg-megcsillanó kontúrjai. Most, immár munkanélküliként szép csendben csak „lógnak a szeren”. Velem együtt, aki ebben a pillanatban ágyon fekvé teszem ugyanazt. Mivel az összes hangunkat kiadtuk már magunkból, pihenni is együtt fogunk, hiszen mindig is egymásra voltunk utalva.

Most örülök csak igazán, hogy annak idején belevágtam a bizonytalan végkimenetelű kampóvásárlásba, mert végül ilyen látványos, kiemelt helyet kínáltak hangszereimnek.

Így ha időnként rájuk tekintek, áldott pillanatokban hallani vélem azokat a régi szép és az új érdekes, másképpen szép hangokat, melyek csendestársként azóta is, most is itt léteznek bennem és a szobám étérében.

Geiger György
2020. jan. 31.

Utószó

Miután nem kis megkönnyebbülésemre befejeztem kalandozásomat a távozni készülő trombitám körül, mi több, kiegyeztem magammal, hogy valóban itt az ideje letennem a lantot – az én rézlantomat –, történt valami, ami mellett nem tudok elmenni szó – utószó – nélkül.

Tehát.

A felső fogsorom jobb kettese, mely az eltelt hatvan évben rendíthetetlen támasza volt a fúvókámnak – vagyis a trombitámnak, szóval a játékomnak –, levetette magát a mélybe, jelentős űrt hagyva maga után. Vállalom ezt a drámai megfogalmazást, mert mire véljem azt, hogy reggelizés közben, mikor is a tejeskávéba áztatott foszlós kalács elfogyasztásánál tartottam éppen, egyszer csak az előttem lévő tányéron koppant, kopogtatott, dörömbölt! váratlanul és nem kevésbé ijesztően.

De miért tette ezt? Lehet, hogy én kísértettem a sorsot, mikor az írásom alcímében egy „misztikus” kalandozást ígértem? Hát ez a halálugrás igencsak ráerősített a jóslatomra. De az is lehet, hogy a jóval több mint fél évszázadnyi becsületes, izgalmas és eredményes munkája után nehezen viselte, nem tűrhette tovább a munkanélküliséget, az unalmas nentrombitálást, és tette, amit tett. Mert mint nekem a „gyaloglóstrombitálás” nem jelentett már alternatívát a pályafutásom meghosszabbítását illetően, úgy neki meg a foszlós kalács leküzdésében való tevékeny részvétel tűnt méltatlan feladatnak. Így teremtett egállhelyzetet.

De egy végső gondolat – kérdés formájában – felmerül bennem. Mi történt volna akkor, ha a „sprint” és a „hosszútávfutás” után mégis belevágok a „gyaloglós” kalandba is? Hiszen az is olimpiai sportág.

Bár ez egy fogas kérdés, de így foghiánnyal sújtva is megvan rá a válaszom. Valószínűleg még a mai napon is hibátlan lenne a mosolyom.

G. Gy
2020. ápr. 25.

